

ad stk. 2. På grund af dødeundervisningens særlige karakter vil det i et vist omfang være påkrævet, at de døde en passende tid efter endt skoleuddannelse får mulighed for at supplere deres skolekundskaber. Hertil kommer, at det synes rimeligt i fornødent omfang at give de døde de samme muligheder for en supplerende skoleuddannelse som de hørende. Selvom en sådan efterskoleuddannelse må anses for særdeles vigtig, finder man under hensyn til den lange skoletid, de døde allerede har haft, og at efterskolen for den hørende ungdom ikke er obligatorisk, det mindre rimeligt at gøre deltagelsen i en efterskole for døde obligatorisk. Det foreslås derfor alene, at der skabes mulighed for en sådan efterskoleuddannelse.

ad stk. 3. De døde og tunghøre vil ikke være i stand til at følge de aftenskolekurser, der etableres for de hørende, og under hensyn til den for ydelse af tilskud ifølge § 5, stk. 1. a., i aftenskoleloven af 4. juli 1942 gældende begrænsning, at vedkommende hold skal have været besøgt af mindst 10 elever pr. time i gennemsnit, vil særlige hold for døde og tunghøre kun i få tilfælde kunne forventes oprettet. Da de døde på den anden side har megen interesse i sådanne kurser, foreslås det derfor at bemyndige socialministeren til at lade afholde sådanne kurser.

Der har i de senere år været afholdt 8 dages højskolekurser henholdsvis for døde og tunghøre. Kurserne er tilrettelagt af de døves og tunghøres organisationer selv, og lærerne har vederlagsfrit påtaget sig undervisningen, medens staten alene har ydet et mindre tilskud til deres afholdelse. For at sådanne kurser imidlertid skal have virkelig værdi for de døde og tunghøre, må rammerne for den ved kurserne givne undervisning udvides, men en sådan opgave magter de døves og tunghøres organisationer ikke selv at løse økonomisk.

ad stk. 4. De heromhandlede foranstaltninger må anses for at være et naturligt supplement til skoleuddannelsen, og det foreslås derfor, at staten betaler de hermed forbundne udgifter.

Til § 17.

Døvhed i forbindelse med ringe begavelse vil i de allerfleste tilfælde bevirke, at den pågældende ikke vil være i stand til selvstændigt at klare sig i det private erhvervsliv, og såfremt der ikke træffes særlige foranstaltninger, vil vedkommende være henvist til lediggang og til fuldstændigt at måtte klare sig ved offentlig hjælp. Han vil imidlertid oftest være i stand til, når han kommer under kyndigt, forstående og stadigt tilsyn, at bidrage i et vist omfang til sit underhold.

De noget bedre begavede døde har under de nuværende meget gunstige arbejdskonjunkturer kunnet klare sig i det almindelige erhvervsliv. Tidligere har imidlertid også sådanne døde haft vanskeligheder ved at sikre sig varig beskæftigelse, og når arbejdskonjunkturerne påny skifter, må det befrygtes, at sådanne vil blive afskediget først i tilfælde af indskrænkning af arbejderstaben.

Det vil derfor være af særlig betydning, såvel for de svagest begavede som også for de noget bedre begavede, at der ydes dem støtte i erhvervsmæssig henseende. Man kan i denne forbindelse henvise til, at der inden for blindeforsorgen i de senere år med bl. a. støtte fra socialministeriet er iværksat erhvervsmæssige foranstaltninger, der har den største betydning for de blinde. Ikke blot sikres der de pågældende blinde et varigt arbejde til tariffmæssig løn, men der er også under disse foranstaltninger inddraget mange erhvervs-muligheder, som ikke tidligere har stået de blinde åbne.

Det foreslås derfor, at der gives socialministeren bemyndigelse til i det omfang, han skønner fornødent, at fremme erhvervsmæssige foranstaltninger for sådanne døde og tunghøre, der ikke er i stand til at opnå en passende beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv.